

HADÍ OČI

#2 Nina Guerrerová

Sériový vrah nebo agentka FBI.
Kdo z nich bude kořist?

ISABELLA MALDONADO

Vrah se s železnou pravidelností vrací. Za oběť mu po desítky let padají celé rodiny, beze svědků, beze stop. Až náhoda umožní týmu profilovačů FBI, k němuž patří i Nina Guerrerová, zahájit pátrání po neznámém. Stopy vedou i na jih Spojených států, kde nedávno řešili případ vraha přezdívaného Šifra. Jak se Nina vyrovná se šokujícím zjištěním, které ji tam čeká?

„Isabella Maldonado mistrně buduje napětí. Sofistikovaně přikládá jeden dílek složité mozaiky případu za druhým, takže příznivce thrillerů strhne hned od první strany.“

– Publishers Weekly

„Napínavá jízda od začátku až do konce. Odstartuje v neskutečném tempu a už nezpomalí. Jeden z nejlepších thrillerů letošního roku!“

– Red Carpet Crash

„Hadí oči, to je nervy drásající jízda po dvoukolejné trati policejního pátrání a vlastní minulosti... V Nině Guerrerové stvořila Isabella Maldonado nezapomenutelnou hrdinku.“

– Criminal Element

ISABELLA MALDONADO

HADÍ OČI

ISABELLA MALDONADO

HADÍ OČI

Přeložil Jiří Chodil

metafora

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

Tato kniha je fikce. Jména, postavy, místa i události jsou dílem autorčiny obrazotvornosti nebo jsou použity v rámci fiktivního vyprávění. Jakákoli případná podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zemřelými, s událostmi či místy děje je zcela náhodná.

A Different Dawn © 2021 by Isabella Maldonado

Published by Thomas & Mercer, Seattle

This edition is made possible under a license arrangement originating with Amazon Publishing, www.apub.com, in collaboration with Kristin Olson Literary Agency, s.r.o.

Translation © Jiří Chodil, 2022

Czech edition © Grada Publishing, a. s., 2022

All rights reserved

ISBN 978-80-7625-626-2 (ePub)

ISBN 978-80-7625-625-5 (pdf)

ISBN 978-80-7625-204-2 (print)

*Maxovi: Ať už tě cesta zavede kamkoliv,
nikdy nezapomeň, že jsi milován.*

Kapitola první

Před dvaceti lety

Russellův dětský domov, okres Fairfax, Virginie

Sedmiletá Nina seděla s kamarádkami se zkrříženýma nohama na zemi a očekáváním se jí tajil dech. Angelice, pro kterou měla být tato noc v Russellově sirotčinci její poslední, všechny záviděly. Angeliku si totiž *vybrali*.

Bylo jí jedenáct let, byla pružná jako proutek, měla dlouhé neposedné nohy a pleť tak světlou, že se mohla vydávat za bělošku. Poslední tři měsíce strávila Angelica u pěstounské rodiny, která se rozhodla podat žádost o její adopci. Celý proces, po němž se měla dívka stát plnoprávnou členkou rodiny, sice zabere ještě několik měsíců, ale do doby, než všechno skončí, bude už u svých budoucích „rodičů“ žít. Dnes večer se Angelica do Russellova domova vrátila, aby se s kamarádkami rozloučila, nebo se před nimi napařovala – podle toho, jaký k nim měla vztah.

Podle slečny Brownové se ještě nikdy nestalo, že by někdo adoptoval děvče starší deseti let. Toto pravidlo se podařilo porušit teprve teď a právě Angelice. Přešla do systému pěstounské péče před pouhými šesti měsíci. To taková Nina neměla rodinu nikdy.

Nina v duchu uvažovala, jak to všechno asi probíhá. Jestli potenciální adoptivní rodiče dostávají informace

o tom, jak dlouho je už dítě součástí celé té mašinérie. A představovala si svou fotografii na kartě, jakou mají zločinci v policejních protokolech, s jasně červeným nápisem NA DOŽIVOTÍ.

Možná by se měla příště víc snažit, až se jí dostane té šance, že o ni nějaká pěstounská rodina projeví zájem. Proč jenom musela být tak zvědavá? Proč se musela ptát na takovou spoustu věcí? Proč musela strkat nos do věcí, po kterých jí nic nebylo? Kdyby jenom tušila, že učitel zavolá policii, nikdy by do školy nenosila ukázat ty věci, které její pěstoun schovával v krabici od bot pod postelí.

Když se Nina a ostatní dívky shromáždily do půlkruhu okolo hvězdy večera, naklonila se Angelica dopředu a spustila děsivým tónem: „Toto je legenda o Lloroně, nářkájící ženě.“

Drobounká Samantha, teprve pětiletá, se k Nině přitiskla. Oříškové oči kulila hrůzou, a tak jí Nina podala svého nejoblíbenějšího plyšáka, měkounké gepardí kotě, jemuž dala jméno Princezna. Byla to jediná věc, kterou mohla považovat za svou vlastní.

Samantha sevřela hebkou kočičku v třesoucích se rukou a Angelica začala vyprávět.

„Byla jedna žena, která se jmenovala Maria. Vdala se za krásného muže, měli dvě děti, její manžel ale měl ty děti radši než ji. Jednoho dne přistihla Maria manžela, jak líbá jinou ženu, a pochopila, že tu taky miluje víc než ji.“

Další malé děvčátko, Caitlin, se k Nině přitisklo z druhé strany. Caitlin byla „případ“, který podle sociálních pracovníků vyžadoval „speciální zacházení“. Kdyby se na to někdo zeptal Niny, řekla by mu, že by úplně stačilo ochránit Caitlin před násilníky.

Nina věřila, že Caitlin je strašně chytrá, i když některé starší holky, například právě Angelica, o ní říkaly, že je blbá. Posmívaly se jí, protože měla trochu problémy

s mluvením. Zadrhávala a neuměla se bavit s ostatními dětmi, dokázala si ale v hlavě udržet dlouhé sloupce čísel, věděla, kolik je bonbonů v dóze, aniž by je musela počítat, a před měsícem, po svých šestých narozeninách, se začala učit algebru.

Když dnes večer přišla Angelica na svou poslední návštěvu domova, schovala někam Caitlininu novou učebnici matematiky. Nina za to Angelice sebrala úplně nový mobil, který jí věnovali adoptivní rodiče, a držela ho nad záchodovou mísou tak dlouho, než Caitlin knihu vrátila.

Nina objala Caitlinina hubená ramínka, aby se děvčátko při poslušání historky cítilo v bezpečí.

„Maria začala zuřit,“ pokračovala Angelica. „Stala se z ní úplná *loca*. Přisahal, že za tu nevěru manžel zaplatí. Aby ho potrestala, utopila obě děti v řece. Když se vrátila domů a manžel chtěl vědět, kde jsou děti, přiznala se, že je zabila. Manžel se na ni opravdu naštvál. A prý jestli mu děti nevrátí, nebude s ní žít.“

Caitlin se začala kývat zepředu dozadu a zase zpátky.

Angelica ztlumila hlas, vlastně už jenom šeptala. „Maria litovala toho, co udělala a že přišla o děti, a tak se v té řece utopila taky.“

Samantha pevněji sevřela naducaného plyšového geparda.

„Teď ale musí chodit po světě jako duch,“ pokračovala Angelica, „navždy bude hledat svoje mrtvé *niños*. Má na sobě bílé šaty a přes hlavu závoj. Když někde v noci zastihne nějaké děti, chytne je a utopí v řece. Říká se jí *La Llorona*, protože pořád naříká. Kdo ji uslyší, je na řadě a umře jako další.“

Ze zadu zaduněl děsivý hlas: „*¿Dónde están mis hijos?*“

Byla to jedna ze starších dívek, která se schovala v zadní části pokoje, aby odtud vyděsila ty mladší.

Samantha zaječela, Princezna jí vylétla z rukou, děvčátko se v panice vrhlo k Nině na klín a hubené paže jí ovinulo okolo krku. Nina ucítila, jak se jí po džínsech začíná šířit teplo, a pochopila, že se Caitlin počurala.

Angelica sebrala odhozeného plyšáka a potměšile se usmála. „Copak to je?“ zazpívala. „To je hlašiška naší majinké Ninušky?“

Nina jemně odsunula Caitlin na stranu a postavila se. „Vrať to.“

Angelica na ni namířila ukazovák a zaječela smíchy. „Podívejte se, Nina si pochcala kalhoty!“

Nina pohlédla dolů. Bylo to tak, Caitlinina moč se jí rozlila po klíně. Sjela pohledem ke Caitlin, která jí svírala nohu jako klíště a stále se třásla hrůzou.

Nebylo by teď těžké všem říct, že to byla Caitlin, kdo se počural. Současně ale věděla, jak dopadají ty, které dají najevo slabost, a proto mlčela. Bylo jí jasné, že smršť urážek a posměchu zvládne snadněji, než by to dokázala Caitlin. Měla s tím už dost zkušeností.

Angelica zvedla tlustoučké plyšové gepardí kotě, aby je všechny viděly. „Řekla bych, že pochcaná Nina by už měla vyrůst.“ Chytila hračku za hlavu a začala jí vši silou otáčet.

Nina k ní postoupila o krok. „Nech toho!“ Dál nemohla, protože ji Caitlin křečovitě držela za nohu.

Angelica se rozhlédla po místnosti a pokračovala v představení pro své vděčné publikum. „Až odsud zítra ráno odejdu, už se s nikým z vás chudáčků nebudu muset nikdy vidět. Než ale půjdu pryč, nechám vám tu něco, abyste na mě nezapomněly.“

Odrhla gepardovi hlavu, začala z ní vyškubávat hrsti polyesterové výplně a rozhazovat je jako bílý oblak po místnosti. Přivřenýma očima si přitom měřila Ninu. „Ty nejsi jako my ostatní, tebe nikdy nikdo nechtěl. My jsme měly aspoň nějakou rodinu. Tebe ale rodiče hodili do

popelnice. Jako smetí.“ Její hlas se rozezpíval, úplně stejně jako před chvílí. „Par-chant z popel-ni-ce, par-chant z popel-ni-ce, par–“

Byl to jen okamžik. V jednu chvíli Nina stála s Caitlin přilepenou na noze, a o chvíli později už vnímala jen to, jak ji zaměstnanci domova, kteří vyběhli z kuchyně, odtrhávají od Angeliky... ležící na zemi a krvácející z nosu, do něhož ji mlátila pěstmi.

Pokud někdy existovala sebemenší naděje, že by Ninu mohl kdokoliv adoptovat, vzala za své onoho večera.

Za večera Llorony.

Kapitola druhá

Současnost, Phoenix, Arizona

Sobota 29. února: skvělý den na umírání

Tichounce vklouzl do potemnělého domu a pozorně obhlédl prostor prázdné haly – vše, co viděl, vypadalo svítivě šedé. Výhodu proti majitelům domu mu poskytovaly nejmodernější brýle pro noční vidění, jaké se daly sehnat. Samozřejmě když nepočítáme skutečnost, že rodina, spící nahoře, neměla sebemenší tušení, že se jí v přízemí plíží vetřelec.

Od opasku vytáhl pistoli a v duchu si znovu prošel celý plán. Na jeho vypracování strávil roky, měsíce studoval všechny podrobnosti, týdny domácí ze skrytu sledoval. Všechno to směřovalo k jedinému okamžiku – k okamžiku, který právě nastal. Byl rozhodnut neponechat nic náhodě. Ti nahoře si musí vzít své tajemství s sebou do hrobu.

Našlápl na první schod a opatrně udělal další krok.

Jako prvního se musí zbavit manžela. Fyzicky silnější muž pro něj představoval větší nebezpečí, i když ženu, bránící dítě, taky nemohl podceňovat. Kromě toho jí tím dá možnost... *výhodu* poznat, co se má stát. Nedalo se to navíc udělat jinak, o to tu celou dobu šlo.

To *ona* si musí uvědomit, že platí za to, co udělala.

Doplížil se až na vrchol schodiště, zastavil se a pozorně naslouchal. Každý nerv se mu chvěl napětím.

Do chřípí mu vnikla vůně pudru a čistého prádla. Prakticky ve stejný okamžik si uvědomil, že z pokoje po levici slyší zvuk bušícího srdce. Na chvíli se zarazil, než mu došlo, že je to jedno z těch rodičovských udělátek, která se dávají malým dětem k postýlce, aby jim připomínaly matčin tep.

Pominul tuto novou skutečnost jako nepodstatnou. Má své plány. Plány A i plány B. To, co se má stát, je nevyhnutelné. Je jako anděl smrti – stejně jako on je hluchý k nářku. Slepý k slzám. Beze špetky milosrdenství.

Maskovaný tmou se protáhl do dětského pokoje a pustil se do práce.

O šest minut později pokračoval chodbou dál k ložnici rodičů. V ohbí levé ruky nesl jakýsi uzlíček.

Dveře byly mírně pootevřené, zřejmě pro případ, že by se dítě rozplakalo. Také to ale usnadňovalo přístup zvenčí dovnitř. Rodiče pokojně spali v obrovské manželské posteli, neměli nejmenší tušení o tom, co se v příštím okamžiku stane. Co se už stalo.

Zatlačil do dveří, aby se otevřely dokořán, a odkryl se mu pohled na celou postel.

Muž spal nalevo, žena napravo. On měl obličej obrácený ke stropu, ona ležela na boku, hlavy obou spočívaly na polštářích. Hrudníky se jim v nádechích a výdechích zvedaly a zase klesaly ve stejném rytmu.

Zvedl zbraň a palcem přepnul spínač na boku pistole. Na spícím těle se objevila drobná zářící tečka. Posunul zbraň tak, aby doputovala na místo, kde bušilo mužovo srdce.

Nastal čas uvést věci do pořádku.

Zlehounka stiskl spoušť.

Kapitola třetí

O dva dny později, pondělí 2. března

*Sekce behaviorální analýzy, Aquia Commerce Center
Aquia, Virginie*

Zvláštní agentka FBI Nina Guerrerová se zhroutila na volnou židli u černého laminátového stolu v kanceláři Gerarda Buxtona, což byl její dohlížející zvláštní agent, jak se oficiálně nazývala funkce velitelů samostatných oddělení. Okna rohové kanceláře ve druhém patře obchodního centra byla oslepena provazci deště, padajícími z nebe.

Šéf se zamračil. „Jdete pozdě.“

Mělo smysl mu vyprávět o řidičce, která zablokovala pravý jízdní pruh na 123. státní silnici, takže na dobrých osm set metrů zastavila veškerou dopravu? Popisovat mu, jak musela vylézt do té činy, aby pomohla ženě odtlačit její kouřící volkswagen brouk do odstavného pruhu? Postěžovat si mu na to, že tam musela tvrdnout, než se objevili virginští státní policajti, rozestavěli semaforey a zavolali nepojízdné řidičce odtahovku?

„A taky jste mokrá,“ nakrčil Buxton nos. „Měla jste poruchu, když jste sem jela?“

„Ne, pane,“ zakroutila hlavou. Ani ji nenapadlo seznámovat ho se všemi podrobnostmi. „Zpozdila jsem se kvůli nehodě. Ale nehodě někoho jiného.“

„Tady, vemte si.“ Zvláštní agent doktor Jeffrey Wade, vedle něhož se usadila, jí podal zářivě bílý naškrobený kapesník. „Kape z vás na stůl.“

Wade, její mentor a nejzkušenější specialista na kriminální profilování, byl současně jediný člověk, o němž věděla, že u sebe vždycky nosí precizně vyžehlené plátěné kapesníky. Měl krátce po padesátce, možná tím cítil doby minulé. Nina každopádně jeho gesto ocenila.

Poděkovala Wadeovi úsměvem, vzala si od něj nabízený čtverec látky, otřela si jím velké kapky v nakrátko střižených vlasech a potom i stružky vody, jež jí pořád stékaly po tvářích.

Pohlédla přes stůl na dvojici zvláštních agentů – Kelly Breckovou a Jakea Kenta, kteří doplňovali jejich nově vytvořený tým do plného počtu. Brecková se vyznačovala mimořádnou inteligencí a současně zvláštním, tak trochu drzým chováním – zmírňovaným měkkým jižanským přízvukem –, kterým dokázala znovu a znovu překvapovat všechny, kdo ji neznali. Tato směsice kontrastujících vlastností jí často pomáhala v jednání se zločinci.

Kent – bývalý příslušník speciálních námořních jednotek SEAL – měl módně sestříhané pískové vlasy, ocelové svały a na očích za všech okolností černé brýle, ať se to hodilo, nebo ne. Působil dojmem, že by bez problému mohl okamžitě nastoupit jak na bojiště, tak za řečnický pultík univerzitní auly.

Teprve když se Nina usadila na volné židli, všimla si, jak má velitel oddělení napjatou tvář. Za normálních okolností se na Buxtonově obličejí emoce prakticky neprojevovaly, tohoto rána ale seděl v čele stolu strnule, jako by spolkl pravítko. Pořád si sundával a zase nasazoval brýle a mnul si kořen nosu.

Před ním na stole ležely dvě úhledné složky plné dokumentů. Poklepal na ně dlouhými prsty. „Pokud je v tom

vzorec, je to ten nejděsivější vzorec, s jakým jsem se kdy setkal.“

Všichni si vyměnili pohledy. Nina napjatě čekala na pokračování.

„ViCAP našel potenciální shodu se dvěma trojnásobnými vraždami, k nimž došlo v různých městech s naprosto přesným čtyřletým rozestupem,“ pokračoval Buxton. „Dostali jsme za úkol zjistit, zda spolu souvisejí, a pokud ano, budeme muset pomoci s vyšetřováním policii v arizonském Phoenixu.“

ViCAP je zkratkou slov *Violent Criminal Apprehension Program*, jde tedy o program evidence zatčených v souvislosti s násilnými trestnými činy; jednoduše řečeno jde o obrovskou databázi, z níž dokáže FBI vyčíst údaje o nejruznějších zločinech, které vyšetřují policejní oddělení a další orgány na celém území Spojených států. Základem systému je shromažďování a analyzování informací o vyšetřovaných zločinech, což ve výsledku vytváří síť umožňující najít spojitosti mezi podobnými činy, k nimž došlo i ve velkých časových rozmezích a na různých místech. Nina pochopila, že v této síti právě teď uvízlo něco hodně špatného.

„Co o těch dvou případech víme?“ chtěl vědět Wade.

Nina vždycky obdivovala, jak tenhle veterán kriminálního profilování dokáže přepnout na nejvyšší rychlost. Právě teď otevíral klasický poznámkový blok, jemuž jako policajt ze staré školy dával přednost, a z šedých očí mu zářil živý zájem. Wade těžil jak ze svého doktorátu z psychologie, tak z několika desítek let strávených u FBI, díky nimž dokázal bleskově a správně vyhodnotit rozsah a charakter nevyřešených případů, které do SBA, tedy do Sekce behaviorální analýzy, přicházely z jiných policejních složek. Za tuto schopnost ale zaplatil vysokou cenu. To, že musel tolik let myslet stejně jako vrazi a jejich obě-

ti, si na něm vybralo daň. Bylo tomu něco málo přes dva roky, kdy se Wadeova kariéra zadržela a málem skončila. Jedno z jeho předchozích vyšetřování totiž skončilo smrtí mladé dívky, které nedokázal zabránit.

Místo odpovědi na Wadeovu otázku si Buxton znovu nasadil brýle a obrátil se k Breckové. Ta sáhla pod stůl po brašně z měkké kůže, v níž se skrýval její notebook. „Poslal jsem vám zašifrovaný soubor s fotografiemi z místa činu a dalšími informacemi,“ řekl jí. „Můžete nám to ukázat?“

Brecková, kterou do jejich týmu přidělili z oddělení kybernetické kriminality, nevycházela bez notebooku. V jejím pojetí působil spíše jako jakýsi umělý doplněk jejího organismu než vybavení používané k práci. Otevřela ho před sebou a za ucho si zastrčila dlouhý vlnitý pramen kaštanově rezavých vlasů. „Hodím to na velkou obrazovku,“ zamumlala. Z měkkého přízvuku se dal vyčíst její původ – pobřeží Georgie.

Nina se obrátila k velké ploché obrazovce na stěně, zatímco Buxton pokračoval: „Začneme s nejnovějším případem, ke kterému došlo předminulou noc ve Phoenixu,“ řekl. „Uprostřed noci tam byla ve svém domě povražděna celá rodina.“ Nadechl se. „Matka, otec a jejich novorozená dcera.“

Na monitoru se objevil obraz. Nina spatřila rozlehlou usedlost ve středomořském stylu, trůnící uprostřed zářivě zeleného trávníku a obklopenou vznešenými palmami. Na monitoru vzápětí naskočil druhý obrázek. Byl na něm muž oblečený pouze v boxerkách, ležící uprostřed široké manželské postele s hlavou bizarně zakloněnou k jejímu ozdobnému čelu. Nahou hruď mu pokrývala krev.

Na další fotografii bylo malé dítě. Na první pohled působilo dojmem, že spí v postýlce.

„Holčička byla udušená – nejsou patrná žádná zranění s výjimkou petechiálního krvácení, k němuž došlo v oka-

mžiku, kdy ji vrah zabíjel.“ Buxton hlasitě polkl. „Byla teprve osm dní stará.“

Buxton pokynul Breckové a ta na monitoru kliknutím zobrazila další fotografii z místa činu.

Ve vaně ležela žena ve světle růžové noční košili. V pravici držela poloautomatickou pistoli a v pravém spánku byl patrný průstřel. Vypadala jako spousta obětí sebevražd, které Nina viděla, když ještě sloužila u místní policie. To bylo předtím, než se stala součástí Úřadu neboli FBI.

„Říkal jste přece, že to byla trojnásobná vražda,“ ozvala se Nina a v duchu pořád zpracovávala sérii snímků. „Ale podle mě to vypadá na to, že matka nejdříve zabila celou rodinu a pak se sama zastřelila.“

Buxtonovy tmavé oči se střetly s jejíma. „To je přesně to, co chtěl, abychom viděli.“

Až dosud mlčící Kent přišel s vlastní teorií. „Takže někdo vnikl do domu, všechny tam pozabíjel a potom naranžoval jejich těla?“

V době, kdy Kent sloužil u námořnictva, nechal si Strýčkem Samem zaplatit vysokoškolské studium psychologie. A získaných znalostí úspěšně využíval při tajných operacích, bylo-li nutné vyslechnout vězně. Když se stal součástí Úřadu, netrvalo dlouho, sáhla po něm SBA a využila jeho zkušeností, získaných při boji proti nepřátelům země, k pronásledování šelem ohrožujících bezpečnost jejich občanů.

„Phoenixští detektivové to vyhodnotili úplně stejně,“ přikývl Buxton. „Podařilo se jim najít reziduální krevní stopy dole v hale domu. Vrah měl podle všeho rukavice a návleky na boty. Na odchodu si je ale sundal a přitom se rozstříkly kapičky krve.“

„Takže se na to předem připravil,“ konstatoval Kent.

„Krevní stopy v hale se shodovaly s krví otce a neexistuje žádné jiné vysvětlení, jak by se tam mohly dostat,“ sou-